

A.E.G. i la política

La recollida de diners en solidaritat amb la vaga d'AEG, fou a L'Au-
tònoma de Lletres un èxit. En poques hores es varen acumular 7800 pts. ,
xifra no igualada per cap altre Facultat del Districte. En la campanya -
d'ajut hi participaren gairebé tots els professors i alumnes. De tots -
ells només un es negà a col.laborar. Estem parlant del Sr. Federico Udi-
na Martorell. Pel que sembla el Sr. Udina, s'excusava dient que "era un
acte polític". Quin descobriment! Tant si es referia a la vaga, com al -
fet de recollir i donar diners, es clar que son actes polítics.

En un país en que la vaga està prohibida, evidentment fer-la es FER
POLITICA i ajudar-la TAMBE. Però el que oblida el Sr. Udina és que no -
col.laborar en la campanya també és
un acte polític. Després de 30 anys
de dictadura i repressió, no valen
postures neutres o apolítiques. O es
segueix la política d'uns o la dels
altres.

Sí, Sr. Udina, de política en
fem TOTS. La dictadura és un tipus
de política; tant ajudar-la com a-
plegar forces per onderrocar-la ES
FER POLITICA.

El senyor degà sempre tan
coherent...!

*Autònoma**crítica*

St. Cugat-Barna, 15-Abril-70 /nº 4

=====

Aquests dies tothom que llegeix -
ixi els diaris s'haurà adonat de
com s'està debatent la llei d'educa-
ció en aquest fidel òrgan de la dic-
tadura que són les Corts. D'aquesta
manera el projecte de llei passarà
a ser llei amb el mateix antidemo-
cratisme que, en un principi, ja el
prefigurava.

El projecte de llei té com a pri-
mera finalitat la creació d'un ense-
nyament útil a la intenció de les -
forces monopolistes per aconseguir
la formació d'uns tècnics que afave-
reixin el progres dels seus intere-
ssos. Concretament, el preàmbul de
la llei especifica: "entre los obje-
tivos que se propone la presente ley
son de especial relieve los siguien-
tes: hacer participe de la educación
a toda la población española(...) y
establecer un sistema educativo (en)
estrecha relación con las necesida-
des que plantea la dinámica de la
evolución económica y social del pa-
ís". Es evident que aquestes "no -

cessitats" al servei de les quals
es col.loca l'educació no són de la
societat espanyola en general sinó
de les exigències de rentabilitat a
curt termini de l'estructura capita-
lista actualment vigent en el nostre
país. I el projecte de llei general
d'educació, en proclamar el seu res-
pecte als suprens interessos de l'es-
tructura productiva existent, obli-
da les necessitats educatives de la
societat espanyola.

Les conseqüències d'aquesta su-
bordinació es manifesten en:

- L'antidemocratisme
- El classisme
- La privatització
- El tecnocratism
- L'opressió de les nacionalitats
hispàniques

L'ANTIDEMOCRATISME existent tant
en l'elaboració del projecte com en
el ~~seu~~ seu contingut.

(segueix a l'altre pàgina)

Per motius tècnics, A. C., ha sortit amb una setmana de retard.

En primer lloc, el llibre Blanc aparegué en ple estat d'excepció, fet que impossibilità la seva discussió, fins i tot per vies legals. I el projecte ha aparegut sense cap consulta dels sectors més interessats en ell (el professorat en general i els mateixos alumnes).

En segon lloc, el contingut reflecteix el seu caracter antidemocràtic a l'hora de determinar les autoritats acadèmiques responsables de la direcció de l'ensenyament. Concretament, a la universitat la llei ens presenta una manca total de representativitat en l'òrgan de govern tant a nivell d'alumnes com de professors. Els mateixos plans d'estudi dels centres universitaris, tot i que són elaborats per les mateixes universitats, no han de ser d'acord amb unes directrius marcades pel ministeri, previ dictamen d'una Junta Nacional de Universitats composta pels rectors i presidents del patronat de la Universitat, sota la presidència del ministre d'educació, (Arts. 37 i 146)

El panorama que ofereix la participació dels estudiants en el govern de la facultat és gairebé grotesc: poden intervenir en un claustre que no satisfà cap de les aspiracions lògiques de professors i alumnes i que, al contrari, només preveu:

"a) La asistencia a los actos de apertura de curso y demás actividades solemnes.

b) La recepción y toma de juramento de los nuevos profesores.

c) La investidura de los grados de Licenciado, Ingeniero, Arquitecto y Doctor.

d) La participación en otros actos de naturaleza análoga que, a juicio del rector, merezcan la presencia corporativa de la Universidad."

(Art. 83-4)

I la participació dels estudiants en l'"obra educativa" es redueix al nivell irrisori de: intervenció en la determinació d'horaris, dates d'exàmens, vacances, suggerir perfeccionaments en els mètodes didàctics i la intensificació de l'ensenyament en certs punts o matèries i formular reclamacions fundades.

(Art. 128)

Per si això fos poc el projecte de llei crea un nou òrgan universitari: el Patronat. Tots els seus membres són nomenats pel ministre i procedeixen fonamentalment d'ambients extra-acadèmics (art. 83) És un instrument de col.laboració que, increïblement posseeix tanta autoritat com el rector. Es pretén, doncs, de camuflar sota l'aparença d'una connexió entre societat i universitat el veritable nou òrgan rector, profa en matèria d'ensenyament, mancat de representativitat universitària, però eficaç mitjà al servei dels grups de pressió que controlen cada universitat.

EL CLASSISME. Tot i que aquesta llei pot significar un progrés, conserva totes les deficiències de l'anterior. "El plantejament de la llei és essencialment fals de base i proporciona -diu- unes oportunitats teòricament iguals per a tothom, tenint en compte només la capacitat intel.lectual dels individus. No obstant, s'ignora que aquesta capacitat està condicionada per l'estructura econòmica de la nostra societat i la seva divisió en classes explotadores i en classes explotades econòmicament, socialment i culturalment. És a dir, els qui no obtenien el certificat per passar al batxillerat després de vuit anys d'educació general, pagats però que no es poden repetir i els qui no passaran a l'educació universitària seran els fills dels camperols i dels obrers, els qui no viuen en un centre urbà important o no han pogut pagar-se un bon col.legi, generalment privat." (Autònoma Crítica nº 3)

PRIVATITZACIÓ. Si bé tot l'ensenyament cau en mans privades ens referirem concretament a la Universitat. Donada l'orientació general del projecte, la privatització de l'ensenyament superior presenta també una absoluta coherència: es tracta, no solament d'instrumentalitzar, amb caracter general, l'educació i la investigació al servei dels grups d'interessos empresarials, sinó de posar a

les seves mans la titularitat i lliure disposició de l'instrument educacional. Es tracta que les grans empreses s'apderin legalment d'una part important del servei públic educatiu per a convertir-lo, al seu arbitri, en un servei privat productiu.

Pero el projecte dona encara un pas sorprenent: la financiació de les universitats no estatals amb diners de l'estat.

CESSION DE LES NACIONALITATS HISPANQUES

El projecte de llei fa una concessió a les llengües no castellanes d'Espanya. L'article 17-1-b diu: "En las regiones bilingües podrá cultivarse la lengua vernácula en los aspectos literarios y artísticos vinculados al medio ambiente." Si bé això demostra que al 1969, gràcies a

la força dels moviments nacionals ja no és possible de mantenir un silenci total d'aquesta qüestió, al mateix temps queda patent, una vegada més, la tenacitat del règim per mantenir les nacionalitats perifèriques privades de la seva entitat nacional, del normal desenvolupament de la seva llengua i la seva cultura. Es pretén mantenir el català, el gal·lec i l'euscar com a llengües familiars i folclòriques i negar-lis la categoria de llengües modernes, aptes per qualsevol fi. S'intenta de comprimir en un provincialisme estret unes cultures que reclamen el reconeixement de la seva igualtat de drets.

.....

QUE VOLEM?

Totes les característiques que hem analitzat en aquest text ens porten a demanar la retirada de la totalitat del projecte, ja que el text està viviat d'origen i no admet solucions parcials.

El país exigeix una llei d'educació que respongui als interessos del poble i no als d'una minoria capitalista. Això comportaria una llei d'educació autènticament democràtica, democràtica que s'explicitaria en la seva discussió i elaboració a tots els nivells. I que només es podrà dur a terme si es concedeixen les llibertats mínimes (expressió, reunió i associació) que concretament a la universitat han de començar amb la retirada immediata de la policia.

(segueix a la pàgina 4)

LENIN 1870-1970

El 22 d'aquest mes, es celebra el centenari del naixement de Lenin. La nostra revista procurarà, editar un número extraordinari dedicat a la figura del genial revolucionari. Serà, i no pretenem una altra cosa, un recull d'articles sobre la pervivència del leninisme i la seva aplicació en el nostre país.

La millor manera, creiem, d'unir-nos a tota la humanitat progressista i revolucionària en la celebració del centenari de la naixença del home que fou forjador i dirigent de la primera revolució socialista del món.

AUTÒNOMA CRÍTICA

(ve de la pàgina 3)

Una llei que assegurí l'accés a l'ensenyament de totes les classes, especialment les menys afavorides actualment. Per això, es premisa bàsica que l'estat es responsabilitzi de l'ensenyament i no l'entregui a grups privats, tal com proposa la llei. Lògicament aquests només aspiren a la creació d'uns tècnics super-especialitzats i deshumanitzats en profit de la seva "adequació al procés productiu".

Referint-nos al problema nacional, en l'aspecte educatiu volem l'ensenyament en català (i altres llengües nacionals) a tots els nivells i la plenitud de drets de la nostra llengüa, sense restriccions provincianes ni folclòriques. Sense oblidar que el problema no es pot reduir a la llengüa sinó que s'ha d'ampliar a la cultura, al reconeixement de la personalitat nacional de Catalunya...

Acceptar aquesta llei ens conduiria, com ella mateixa diu, a la integració de l'individu en aquesta societat tecnocràtica que expressament rebutgem (Art. 1).

Una llei d'educació autènticament democràtica i popular, com els estudiants volem, va contra els interessos de la classe dominant i per tant no podrà ser mai elaborada per aquest govern.

Per això ens cal lluitar contra aquesta llei d'educació, mitjà que tenim nosaltres per lluitar contra el règim.

Cal prendre les mesures suficients per que el projecte no sigui aprovat. En conseqüència tots els sectors afectats per la llei i principalment estudiants, professors, mestres... han de manifestar la seva disconformitat mitjançant les accions de protesta (vagues, cartes a les Corts, "paros", accions coordinades...) que siguin més eficaces.

.....

EL SÚMMUM DEL CINISME

El senyor Enrique García del Ramal, delegat nacional de sindicats, ha superat, si és possible, el cinisme del seu predecessor Solís. En la seva darrera estada a León va tenir la barra de dir: "Todo es representativo en la Organización Sindical, de abajo a arriba. ¿O es que no soy representativo yo, que no tengo otra misión que hacer oír la voz del sindicalismo en el seno del Gobierno y llevar a los sindicatos los condicionamientos que, en servicio del bien común, el órgano del poder acuerda?"

SENSE COMENTARIS...

Anunciem la pròxima publicació d'una HISTÒRIA DEL MOVIMENT UNIVERSITARI. Proposem des d'aquí la discussió d'aquest "dossier" mitjançant taules rodones, grups d'estudi, etc.

El senyor Jordi Nadal i Oller ha estat nomenat vice-dogà de la Facultat Autònoma d'Econòmiques. Què ha passat? Com ha pogut, el Sr. Nadal acceptar aquest càrrec d'un govern dictatorial, anti-democràtic i reaccionari? Ens agradaria saber-ho. Voldríem que ens expliqués les raons (?) per les que ha acceptat el vice-doganat.

DE "LAVEN-SCHAPPE" A "AEG":

TERRASSA I "LAVEN-SCHAPPE"

J. LA LLUITA OBRERA

L'any 1970, en els tres mesos que ja hem deixat enrera, s'ha caracteritzat per una proliferació extraordinària de les accions reivindicatives (econòmiques i polítiques) de la classe obrera. Aquest moviment ha fet fracassar d'una manera estrepitosa qualsevol intenció d'obertura del nou gabinet "opusdeista", si és que en tenia o en podia tenir alguna. De fet, prossegueix el procés de democratització per la base, des de les classes i capes majoritàries de la població. Tota maniobra "per dalt" queda sense repercussions dins el context general d'un país que marca cap a noves estructures polítiques. Els dos grans temes del dia són la llibertat de sindicació i la llibertat d'associació. El règim té entre mans dos morts: la llei sindical i la llei d'associacions, que són per a tot el poble una mostra contundent i flagrant de la seva incapacitat per a satisfer les ànsies democràtiques de la majoria de la població, i són alhora un exemple que el règim no té ja ni la capacitat mínima d'evitar el ridícul. Només té, com sempre, la força bruta.

Dins aquest procés polític, les lluites obreres de Terrassa constitueixen sens dubte una de les mostres més evidents de la maduresa assolida per la classe obrera espanyola. La sèrie d'accions reivindicatives actuals tenen un inici espectacular en l'exemplar acció dels treballadors de Laver-Schappe, que van voure satisfetes totes les seves reivindicacions, gràcies a la unitat amb què es van enfrontar amb l'empresa. Cal valorar també, com a factor desencadenant d'aquest vast moviment polític actual les negociacions per als convenis col·lectius

del tèxtil, el metall i la construcció. Aquesta circumstància, unida (com és lògic) a la intensitat de la lluita obrera terrassenca, que tingué una fita important en l'històric 27 d'Octubre del 1967, ha afavorit i afavoreix un ordenat i progressiu eixamplament de la lluita, la qual, necessàriament, haurà d'assolir un objectiu final: la vaga general, de fort contingut polític, contra la dictadura franquista i contra el capital monopolista que la sustenta.

La coherència d'aquest procés explica el coratge de les masses obreres davant unes mesures repressives brutals, així com la capacitat de solidaritzar-se amb la gent que en cada circumstància ha d'afrontar les conseqüències (econòmiques o policiaques) de trobar-se als llocs clau de la lluita.

La vaga d'AEG constitueix fins ara el moviment reivindicatiu i polític més important. Vogen-ne els antecedents:

- Des del 1967: assemblees periòdiques dels treballadors per discutir les pròpies reivindicacions.
- Aprofitament de les possibilitats legals a través del jurat d'empresa.
- Capacitat de politització de la lluita.

Així, la vaga actual té com a base dues reivindicacions de caràcter marcadament polític:

- 1) Readmissió dels dos jurats acomiadats.
- 2) Dret a celebrar assemblees dintre de la factoria.

La vaga dura des del dia 27 de Febrer, i ha resistit les cartes, coaccions i amenaces de l'empresa, les detencions i pallisses de la policia (denunciada prou taxativament en un full que va córrer per la ciu

(segueix de la pàgina anterior)

tat), així com els registres, les provocacions de la força armada i totes les il·legalitats i arbitrarietats a què el règim ha de recórrer, per més opusdeïstes que siguin els seus ministres, o precisament per això: perquè són opusdeïstes.

Al costat d'aquest comportament coratjós i admirable dels treballadors d'AEG, no podem deixar de valorar la solidaritat material de Terrassa i de tot el país: s'ha recollit ja més d'un milió de pessetes, així com la solidaritat moral en forma de manifestacions, tancades a les esglésies, accions laborals de solidaritat, etc.

Cal esmentar especialment la solidaritat dels estudiants, sense oblidar els de l'Autònoma de Llotres, que han aportat un considerable ajut econòmic.

I finalment, un exemple a seguir és la valoració de l'assemblea general dels treballadors, que en el cas de l'AEG, és l'únic organisme amb capacitat decisòria. Aquestes assemblees se celebren a la parròquia de San Anglada i hi participen més d'un miler de treballadors. És lògic que, amb aquestes característiques d'unitat i fermesa, la lluita d'AEG i de tota la classe obrera terrassenca ofereixi unes perspectives clares d'ampliació i reforçament. 1100 treballadors estan disposats a continuar la vaga, i el moviment, a tot Terrassa, no disminueix sinó que augmenta. Té com a base la maduresa, la constància, el coratge i la unitat d'uns homes i unes dones que han escrit ja pàgines importants dins la lluita de la població treballadora contra el franquisme.

Un treballador d'AEG

.....

AMNISTIA!

Dissabte, dia 4, a les 7 de la tarda tingué lloc a la parròquia de Sant Isidor un acte contra la repressió i per l'amnistia, organitzat per les Comissions Obreres de Barri de l'Eixample, Poble Nou Clot, Sagrera, Gràcia i Sants. Davant unes 500 persones, 7 testimonis varen denunciar el clima de guerra civil que encara existeix en el país degut a la prohibició de les més mínimes llibertats democràtiques, detencions, interrogatoris i tortures a comisaria, existència de tribunals d'excepció, presència de la policia a la Universitat i amb la gran quantitat de gent empresonada per haver defensat idees admeses, fins i tot, a altres regims autoritaris.

Com va indicar un testimoni, per acabar amb aquest estat de coses és necessari, com a primera mesura, la promulgació d'una AMNISTIA GENERAL per a presos i exiliats polítics, marcant com un deure per a tots la lluita per aquest objectiu.

A la sortida, "socials" i "grisos" varen fer nombroses detencions entre els assistents a l'acte (l'advocat Sole Barberà, un Vicari Episcopal, un treballador de la SEAT, estudiants, intel·lectuals, etc.). Després s'intentà fer una manifestació però la policia amb porres i fusells ens obligà a fugir.

CONTRA LA REPRESSIÓ, PER L'AMNISTIA

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC